

Nik Hornbi

Džulijet

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Poglarlje 1.

Doleteli su u Mineapolis čak iz Engleske samo da bi videli toalet. Eni to shvata tek kada bukvalno uđu unutra: osim grafita na zidovima, uglavnom na temu značaja dotičnog mesta za muzičku istoriju, toalet je smrdljiv, memljiv i krajnje ogavan. Amerikanci su obično dobri u očuvanju svog nasleđa, ali ovde nema bogzna šta da se vidi.

„Imaš li fotoaparata, Eni?“ pita Dankan.

„Da. Ali šta hoćeš da slikaš?“

„Samo, znaš...“

„Ne znam.“

„Pa... klozet.“

„Hoćeš u... Kako se ono zove?“

„Pisoar, mislim.“

„Hoćeš celog da te uhvatim?“

„Može. Kao, stojim i pišam, a?“

„Kako hoćeš.“

Tako se Dankan namešta na srednjem od tri pisoara, ubedljivo stavlja ruke ispred sebe, zatim se osvrće preko ramena i kezi u objektiv.

„Jesi?“ pita on.

„Mislim da blic ne radi.“

„Ajđ' još jednom. Toliki sam put prevalio, ovo mora da ispadne dobro.“

Ovoga puta Dankan ulazi u jednu od kabina i pozira na otvorenim vratima. Iz nekog razloga, svetlost je tu bolja. Eni ovekovečuje svog dečka u američkom toaletu. Kada se Dankan pomeri, ona primećuje da je WC šolja prljava i zapuštena, kao i u svim rok klubovima.

„Idemo“, predlaže ona. „Jedva me je pustio ovde.“

Tačno. Šanker je prvo posumnjao da traže mesto gde će da se ufiksaju, ili možda kresnu. Na kraju je sa žaljenjem shvatio da ih ne zanima ni jedno ni drugo.

Dankan baca poslednji pogled oko sebe i odmahuje glavom. „Eh, kada bi klozeti mogli da govore...“

Eni je drago što ne mogu. Dankan bi sa ovim ćaskao celu noć.

Većina ljudi nije čula muziku Takeru Kroua, niti priču o mračnom periodu njegove karijere, tako da istina o tome šta se, ili šta se nije dogodilo u toaletu rok kluba Pits, verovatno nije vredna spomena. Krou je u Mineapolis došao zbog svirke, a u Pits je svratio na poziv prijatelja, da posluša lokalni bend po imenu *The Napoleon Solos*. (Neki od Krouovih kolekcionara, poput Dankana, poseduju primerak jednog jedinog albuma dotičnog benda, pod nazivom *The Napoleon Solos Sing Their Songs and Play Their Guitars*.) Usred svirke, Taker je otišao u toalet. Niko ne zna šta se tamo dogodilo, ali kada je izašao, odmah se uputio u svoj hotel, telefonirao svom menadžeru i otkazao ostatak turneje. Sledećeg jutra je, modernim rečnikom, otišao u penziju. Bilo je to juna 1986. godine. Od tada više niko nije čuo ništa o njemu – ni album, ni svirka, ni intervju. Ako volite Takeru Kroua kao Dankan i još par stotina fanova, onda

odgovor leži u onom toaletu. Jer, kao što je Dankan mudro izjavio, toaleti možda ne mogu da govore, ali Krouovi fanovi mogu. Neki tvrde da je Taker tamo video Boga ili nekog od Njegovih predstavnika; drugi tvrde da je doživeo blizak susret sa smrću usled overdouza. Još jedna teorija glasi da je tamo uhvatio svoju devojkicu kako se tuca s njegovim bas gitaristom, iako se Eni čini da je ta priča malo napumpana. Da li bi prizor dvoje ljudi koji se kreću u toaletu rezultirao dvadeset dvogodišnjim ćutanjem? Možda i bi, samo što Eni nikad nije iskusila strast te vrste. Kako god. Sve što treba da znate je da se u najmanjoj prostoriji kluba Pits dogodilo nešto što je preokrenulo život Takeru Krouu.

Eni i Dankan su na svojevrsnom hodočašću u Americi. Tumačaju Njujorkom u potrazi za raznim klubovima i barovima koji imaju bilo kakve veze s Krouom, iako je većina tih istorijskih mesta sada pretvorena u butike poznatih dizajnera ili u restorane brze hrane. Posetili su i njegovu rodnu kuću u Bozmanu, u Montani, gde je, na njihovu radost, iz kuće izašla starica i rekla im da je Taker kao klinac voleo da pere stari „bjuik“ njenog supruga. Porodična kuća Krouovih je skromna ali udobna, i sada je u vlasništvu male štamparije, čiji su radnici bili iznenađeni kada su čuli da je neko doputovao čak iz Engleske samo da bi video njegovu kuću. I to spolja. Nisu ih pozvali unutra. Eni i Dankan su iz Montane odeljili u Memfis, da bi posetili mesto gde se nekada nalazio Američki muzički studio (onaj koji je srušen 1990. godine), gde je Taker, pijan i očajan, snimio *Juliet*, svoj legendarni debi album, onaj koji se Eni najviše sviđa. Predstoji im put u San Francisko, gde Džulijet – u stvarnosti, bivša manekenka po imenu Džuli Biti – i dan-danas živi. Stajaće ispred njene kuće, kao što su stajali ispred štamparije, sve dok Dankan više ne bude imao razloga da zuri u nju, ili dok Džuli ne pozove policiju, sudbina koja je već zadesila jedan par Krouovih fanova, o kojima je Dankan čitao na forumima.

Eni ne žali što je pošla na ovaj put. U Americi je bila nekoliko puta, u San Francisku i Njujorku, ali joj se sviđa kako ih Taker vodi na mesta koja verovatno nikada ne bi posetila. Na primer, ispostavilo se da je Bozman predivan planinski gradić, okružen planinama egzotičnih imena, za koje nikada nije čula: Veliki pojas, Duvanski put i Španski vrhovi. Posle višesatnog piljenja u njegovu rodnu kućicu, pešice odlaze u centar grada, gde pijuckaju ledeni čaj u osunčanoj bašti kafića s pogledom na oštre Španske vrhove, ili je to možda Duvanski put. Eni je imala i gora jutra od ovog na ovom putovanju, koje je mnogo više obećavalo. Muka joj je od priče o Takeru, naravno, i slušanju o njemu i pokušaja da dokuči prave razloge za njegove kreativne i lične odluke. Istina, mučnina od Takeru ju je uhvatila još kod kuće, ali je lakše podnosi u Montani ili Tenesiju nego u Gulnesu, primorskom gradiću u Engleskoj gde živi s Dankanom.

Jedino mesto koje im nije bilo u planu putovanja jeste Tajron u Pensilvaniji, gde se veruje da je Taker živeo, doduše s čudacima i jereticima: dve ili tri grupe Krouovih fanova potpisuju teoriju – zanimljivu ali apsurdnu, prema Dankanovom mišljenju – da Taker od početka osamdesetih živi na Novom Zelandu. Tajron nije spomenut kao moguća destinacija tokom planiranja ovog putovanja, i Eni misli da razume i zašto. Nekoliko godina ranije, jedan od fanova je otišao u Tajron, muvao se po imanju za koje je verovao da je farma Takeru Kroua, i vratio se s fotografijom čoveka grizlijevskog lika, koji je u njega uperio pušku. Eni je videla tu sliku, mnogo puta, i svaki put ju je prošla jeza. Čovekovo lice je iskrivljeno od besa i straha, kao da će mu sve što je dotad stekao uništiti jedan fotografski snimak. Dankan nije previše brinuo o narušavanju Krouove privatnosti: zahvaljujući toj fotografiji, njen tvorac i Krouov fan Nil Riči dostigao je veliku slavu i poštovanje ostalih fanova, na čemu mu Dankan, po Aninom ubeđenju, pomalo

zavidi. Najviše ga zbunjuje to što je Taker Krou Nila Ričija nazvao 'kretenom'. Dankan to jednostavno ne može da podnese.

Nakon posete toaletu rok kluba Pits, Eni i Dankan prihvataju savet hotelskog portira i ručaju u tajlandskom restoranu na reci, nekoliko ulica dalje.

Ispostavlja se da je Mineapolis na Misisipiju – ko je to mogao da zna, osim Amera, naravno, i svih ostalih koji prate nastavu na časovima geografije? – pa je Eni naposljetku pomalo razočarana, budući da ambijent nije nimalo romantičan. Štaviše, neodoljivo podseća na Temzu. Dankan je brbljiv i još uvek pod utiskom posete prostoriji koja mu je proteklih godina crpela energiju i maštu.

„Šta misliš, je li moguće organizovati predavanje u klozetu?“

„Na WC šolji? Ne bi prošlo sanitarnu kontrolu.“

„Ma nisam to mislio.“

Eni ponekad žali što Dankan nema malo više smisla za humor – više u smislu da nešto ponekad može da mu bude smešno. Ona zna da je kasno nadati se da će ikada postati duhovit i vickast.

„Mislio sam na kurs u klozetu u Pitsu.“

„Nema šanse.“

Dankan je gleda.

„Ozbiljno?“

„Ne. Samo kažem da predavanje o poseti Takeru Krouu klozetu rok kluba od pre dvadeset godina ne bi bilo naročito zanimljivo.“

„Ubacio bih i druge stvari.“

„Druge posete klozetima kroz istoriju?“

„Ne, nego druge detalje koji su obeležili njegovu karijeru.“

„Elvis je imao dobar detalj u klozetu. Prilično je obeležio njegovu karijeru.“

„Smrt je nešto drugo. Neplanirana je. Džon Smitters je o tome napisao priču i okačio je na veb-sajt. Kreativna smrt protiv obične smrti. Vrlo zanimljivo.“

Eni zainteresovano klima glavom, potajno se nadajući da je Dankan neće odštampati i gurnuti joj u ruke čim se vrate kući.

„Obećavam da posle ovog putovanja neću biti tako takerocentričan“, dodaje on.

„U redu je. Ne smeta mi.“

„Dugo sam čekao na ovo.“

„Znam.“

„Kad se vratimo kući, potpuno ću ga izbaciti iz svog sistema.“

„Nadam se da nećeš.“

„A što?“

„Šta bi onda ostalo od tebe?“

Nije htela da bude tako gruba. S Dankanom je skoro petnaest godina i Taker Krou je oduvek išao u paketu s njim, nešto poput hendiropa. U stvari, ta bolest Dankana nije sprečavala da živi normalan život: napisao je knjigu o Takeru – doduše, još neobjavljenu – držao predavanja o njemu, doprineo radijskom dokumentarcu za BBC i organizovao konvencije na tu temu, ali nekako su sve te aktivnosti Eni oduvek ličile samo na epizode ili sporadične napade. Dankan je tada još uvek bio u stanju da živi normalan i produktivan život.

A onda je došao Internet i promenio sve. Kada je Dankan, nešto kasnije od svih ostalih, otkrio kako funkcioniše, napravio je veb-sajt pod nazivom *Can Anybody Hear Me?* prema naslovu opskurnog singla koji je Krou snimio nakon svog prvog, katastrofalno lošeg albuma. Do tada je najbliži Dankanov fan živio u Mančesteru, sedamdeset milja severnije, i Taker se viđao s njim dvaput

godišnje. Sada najbliži fanovi žive u Dankanovom laptopu i ima ih na stotine, iz celog sveta, i s njima je u svakodnevnom kontaktu. Prosto je neverovatno koliko neiscrpnih tema imaju. Na sajtu postoji odeljak *Najnovije vesti*, koji ne prestaje da zabavlja Eni, budući da Taker više nije čovek koji je tako mnogo postigao. („Koliko je poznato“, stalno je ispravlja Dankan.) Naravno, uvek postoji nešto što među vernim fanovima prolazi kao vest – Krouova noć na internet radiju, novi članak, novi album bivšeg člana benda, intervju s toncem, gomila iluzornih priča koje analiziraju tekstove pesama i neiscrpane diskusije o razlozima Takerovog misterioznog povlačenja iz sveta muzike. Nije da Dankan nema drugih interesovanja. Apsolvirao je poznavanje američkog nezavisnog filma sedamdesetih godina, kao i romane Natanijela Vesta, uz to razvija i novo interesovanje za televizijske serije na kanalu HBO – smatra da je spreman da u bliskoj budućnosti održi predavanje o *Žici**. Međutim, sve je to neozbiljno. Taker Krou je njegov životni partner. Kada bi Krou umro – u stvarnom životu, a ne u njegovoj mašti – Dankan bi održao pogrebni govor. (Već ga je napisao, i katkad se naglas pita da li da ga već sada objavi u štampi ili da sačeka trenutak kada se to zaista zbude).

Da je Taker suprug, Eni bi mogla da prođe kao ljubavnica, ali to ne bi bilo u redu – ta reč je previše egzotična i zahteva dozu seksualne aktivnosti koja bi ih danas porazila. Uplašila bi ih i u prvim danima njihove veze. Eni se ponekad oseća kao Dankanova školska drugarica koja je došla da ga poseti preko raspusta i ostala narednih dvadeset godina. Negde u isto vreme su se preselili na englesku obalu, Dankan da bi magistrirao a Eni da bi predavala, gde ih je upoznao zajednički prijatelj koji je prokljuvio da ih zanimaju iste stvari: knjige, muzika, filmovi, povremene posete londonskim muzejima i svirkama.

---

* *The Wire* – američka kriminalistička serija. (Prim. prev.)

Međutim, Gulnes nije nimalo profinjen grad. Nema bioskop, nema gej zajednicu, pa čak ni knjižaru (najbliža je na putu za Hal), zbog čega su Dankan i Eni oberučke prihvatili ideju druženja. Zajedno su provodili vikende sve dok se spavanje kod onog drugog nije pretvorilo u nedefinisan oblik vanbračne zajednice. I tako su zauvek ostali u njoj, zatočeni u obostranom postdiplomskom svetu u kojem svirke, knjige i filmovi vrede više nego ostalim ljudima njihovih godina.

Odluka da nemaju decu nikad nije doneta, niti su ikada pričali o mogućnosti odlaganja te odluke. Jednostavno nisu bili u tom fazonu. Eni sebe može da namisli kao majku, ali Dankan sebe ne vidi kao oca. Činjenica je da se nijednom od njih ne dopada ideja takvog betoniranja veze. I sada, sa iritantnom predvidljivošću, Eni prolazi kroz ono što ne zaobilazi nijednu reproduktivno sposobnu ženu: ona očajnički želi dete. Tu želju bude svi uobičajeni srećnotužni životni događaji: Božić, trudnoća drugarice, trudnoća nepoznate prolaznice na ulici. Naravno, dete želi i iz drugih, stereotipnih razloga, bar koliko se njoj čini. Želi da oseti безусловnu ljubav umesto uslovne naklonosti koju povremeno uspeva da izvuče iz Dankana; želi da je u naručju drži neko ko nikada neće posumnjati u zagrljaj, njegovu toplinu i dužinu trajanja. Postoji još jedan razlog: potrebno joj je da zna da u njoj još uvek ima života. Dankan ju je uspevao i u tom snu je zaboravila šta je to seks.

Ali pregrmeće sve to, s vremenom; ili će sve to jednog dana postati neprežaljena želja umesto oštrog uboda gladi. Dakle, ovo putovanje po Americi nije organizovano da udovolji njoj. Ogromna je razlika između presvlačenja pelena i fotografisanja muških pisoara. Količina vremena koju njih dvoje troše na sebe postala je pomalo... *dekadentna*.

*

Za doručkom, u njihovom jeftinom i neuglednom hotelu u centru San Franciska, Eni čita letopis i odlučuje da iz svojih dnevnih aktivnosti izostavi obilazak kuće Džuli Biti u Berkliju. Ima toliko stvari koje nudi Zaliv. Želi da vidi Hejt Ašberi, da kupi knjigu u Siti Lajtsu, da poseti Alkatraz, da prošeta Golden Gejtom.

U muzeju moderne umetnosti, odmah niz ulicu, postavljena je izložba posleratne Zapadne obale. Eni je srećna što ih je Taker doveo u Kaliforniju, ali ne želi da provede celo jutro čekajući da Džuline komšije izvećaju hoće li pozvati policiju ili ne.

„Zešaš me?“ zapanjeno će Dankan.

Eni se smeje.

„Ne“, odgovara ona. „Zaista mislim da ima i boljih stvari za gledanje.“

„Iako smo prevalili ovoliki put? Šta ti je odjednom? Zar te više ne zanima? Zamisli da Džuli izveze kola iz garaže baš dok smo mi tu!“

„Onda ću se osećati još gluplje“, uzvraća Eni. „Pogledaće me i pomisliće: 'Od ovog tipa nisam ni očekivala nešto drugo. Običan jadnik. Ali šta ona tu radi?'“

„Ložiš me.“

„Ne ložim te, Dankane. U San Francisku smo sad, naredna dvadeset četiri časa, i ko zna kad. Ne pada mi na pamet da dreždim ispred kuće neke tamo žene... Evo, da imaš jedan dan u Londonu, zar bi ga proveo pred nečijom kućom u, recimo, Gospel Ouku?“

„Ali ako si došla s namerom da vidiš nečiju kuću u Gospel Ouku... A ne kuću neke tamo žene, to je nešto drugo. Ovde se bar nešto dešava. Hoću da stojim tamo gde je on stajao.“

Ne, nije u pitanju samo kuća. Svi, ali svi to znaju. Džuli Biti je u njoj živela sa svojim prvim mužem, predavačem u Berkliju, u vreme kada je upoznala Takeru na žurki Frensis Forda Kople. Napustila je muža iste noći. Međutim, vrlo brzo se pokajala

i vratila kući da ispravi što se ispraviti može. Bar tako glasi priča. Eni nikad nije razumela kako Dankan i njegovi ortaci fanovi mogu da budu tako sigurni u privatnu zavrzlamu koja se odigrala pre više od jedne decenije. *You And Your Perfect Life*, sedmominutna pesma kojom se završava album, trebalo bi da govori o noći kada je Taker stajao pred porodičnom kućom 'gađajući kamenčićima prozor/ dok se na vratima nije pojavio on/ a gde ste bili vi, gospođo Stivena Balfora?' Suvišno je reći da se suprug nije zvao Stiven Balfor, zbog čega je bilo neminovno da to izmišljeno ime izazove beskrajne spekulacije na forumima. Po Dankanovoj teoriji, u pitanju je ime britanskog premijera, čoveka koji je optužio Lojda Džordža za pretvaranje Kuće lordova u 'Pudlicu gospodina Balfora' – valja dodati da je Džulijet postala pudlica svog supruga. Ovo tumačenje se u Takerovoj zajednici sada prihvata kao konačna verzija, i ako na Vikipediji potražite pesmu *You And Your Perfect Life*, navodno ćete pronaći i Dankanovo ime u fusnotama, zajedno s linkom za njegovu priču. Niko na sajtu se nikad nije usudio da pita da li je to prezime izabrano prosto zato što se rimuje sa 'door'*.

Eni voli tu pesmu. Sviđa joj se njen neutoljiv bes i način na koji Taker prelazi sa autobiografskog na sociološku analizu, pretvarajući pesmu u naklapanje o tome zašto i kako pametne žene bivaju ponižene od svojih muževa. Eni obično ne voli gitarske solaže, ali u '*Perfect Life*', gitarski solo je artikulisan kao i sam bes u tekstu. I sviđa joj se ironija cele priče – način na koji Taker, čovek koji upire prstom u Stivena Balfora, zapravo unižava Džuli više nego što bi njen muž ikada mogao. To je žena koja će zauvek slomiti Takerovo srce. Eni iskreno žali Džuli što mora da trpi ljude kao što je Dankan, koji joj kamenčićima gađaju prozore, metaforički i verovatno bukvalno, još od dana kada je pesma ugledala svet. Istovremeno joj i zavidi. Ko ne bi voleo da čoveka navede na takvu

---

* *Door* (engl.) – vrata. (Prim. prev)

strast, takvu nesreću, takvu inspiraciju? Ako ne možete pesmu da napišete sami, da li je onda Džulino delo podjednako velik podvig?

Eni i dalje ne želi da vidi kuću. Posle doručka taksijem odlazi na drugu stranu Golden Gejta i vraća se pešice nazad u grad, dok joj slani vetar raspiruje samotnjačku radost.

Dankanu je pomalo čudno što odlazi pred Džulinu kuću bez Eni. Ona obično organizuje prevoz gde god da idu, i ona je ta koja zna kako da se vrate odakle god da se vraćaju. Radije bi svu psihičku energiju posvetio Džuli, osobi, i *Džulijet*, albumu; namerava da ga odsluša dvaput zaredom, prvi put originalnu verziju i drugi put s pesmama poređanim onako kako je Taker Krou prvobitno želeo, u skladu s redosledom kojim su snimljene. Međutim, to neće biti lako jer mora da se skoncentriše na prevoz u San Francisku. Ako je dobro shvatio, trebalo bi da se vozi metroom do stanice Pael, gde će da presedne na voz do Severnog Berklija. Izgleda jednostavno, ali naravno da nije, jer čim siđe na peron, neće moći tek tako da prepozna pravi voz. A ne sme nikog da pita jer bi ga u tom slučaju gledali kao mizernog stranca. Možda mu to ne bi smetalo u Rimu, Parizu ili Londonu, ali ovde, gde su se dogodile sve one stvari koje mu toliko znače, svakako bi. I tako Dankan završava u Rokridžu, zbog čega mora da se vrati u Oukland i tamo presedne na pravi voz. Koji je Eni sad đavo? Svestan je da Takeru Krouu nije posvećena sa istim žarom kao on, ali stekao je utisak da se poslednjih godina malo više zagrejala. Par puta se vratio kući i zatekao je kako sluša *You And Your Perfect Life*, iako nije uspeo da je zainteresuje za manje poznatu ali daleko bolju butleg verziju, kada je Taker polomio gitaru u paramparčad na kraju solaže. (Zvuk je pomalo prigušen, dok u pozadini neko uporno urla „Rokenrol!“ tokom poslednje strofe; ako je Eni htela bes i bol, onda ga je imala

ovde, u izobilju.) Dankan pokušava da se pravi kako je njena odluka savršeno razumljiva, ali istina je da se oseća pomalo uvređeno. Uvređeno i privremeno izgubljeno.

Kada konačno stigne, smatrajući to svojevrsnim podvigom, Dankan dopušta sebi luksuz da pita za pravac do ulice Edit. Normalno je ne poznavati kvart u koji nikada pre nije kročio. Ni od žitelja San Franciska se ne očekuje da znaju sve. Osim, naravno, dok mu žena koju je upitao za objašnjenje ne ispriča kako je godinu dana po završetku faksa živela u Londonu.

Dankan nije očekivao da će Džulina ulica biti tako duga i brdovita, a kuće toliko razdvojene; međutim, kada konačno nađe pravu, znojav je, žedan i bešika mu puca. Trebalo je na vreme da misli o tome, da usput obavi fiziološke potrebe i kupi sebi nešto za piće. Ali dešavalo mu se i pre da bude žedan i da mu se ide na nuždu, pa je ipak uvek odolevao želji da uleti u nepoznatu kuću.

U ulici Edit, na trotoaru ispred broja 1131 zatiče klinca koji sedi na ogradi, podignutoj upravo s ciljem da ga tu zaustavi. Dečak je pubertetlija, masne kose i retke bradice; kada uvidi da je Dankan došao da razgleda kuću, uspravlja se i briše prašinu sa zadnjice.

„Ej“, dovikuje on.

Dankan pročišćava grlo. Ne može da odreaguje na ovaj pozdrav, ali mu ipak uzvraća sa „Ćao“ umesto sa „Zdravo“, čisto da pokaže svoju sklonost k neformalnom.

„Nisu gajbi“, obaveštava ga klinac. „Verovatno su otišli na Istočnu obalu. U Hemptone ili tako nešto.“

„Aha. Pa dobro.“

„Poznaješ ih?“

„Ne, ne. Samo... Ja sam, znaš, krouolog. Bio sam u kraju pa rekoh... kapiraš?“

„Iz Engleske si?“

Dankan klima glavom.

„I došao si čak iz Engleske da vidiš gde je Taker Krou bacao kamenčiće?“ Klinac se smeje, Dankan takođe.

„Ma jok. Bože svašta. Ha! Imao sam neka posla u gradu pa sam mislio, znaš... A šta ti radiš ovde?“

„Džulijet je moj najomiljeniji album svih vremena.“

Dankan klima glavom. Učitelj u njemu želi da naglasi kako to nema nikakve veze s malopre izrečenim; fan u njemu ga savršeno razume. Kako i ne bi? Ali to ne uključuje i blejanje pred kućom. Dankanov plan je da razgleda, da zamišlja putanje kamenčića, možda da uslika par fotki i posle toga da ode. Dečak, međutim, kuću tretira kao neku vrstu svetilišta koje bi moglo da mu donese unutrašnji mir.

„Ovde sam već šesti ili sedmi put“, nastavlja klinac. „I uvek me ispale.“

„Znam na šta misliš“, uzvraća Dankan, iako ne zna. Možda zbog razlike u godinama, ili zato što je Englez, ne očekuje da će i njega ispaliti. Uostalom, ovo je sasvim obična kuća a ne Tadž Mahal. U svakom slučaju, prepuna bešika ga trenutno sprečava da joj se divi.

„Da ne znaš možda... Kako se zoveš?“

„Eliot.“

„Ja sam Dankan.“

„Ćao, Dankane.“

„Eliote, da ne znaš možda ima li ovde negde Starbaks? Ili nešto slično? Moram u klonju.“

„Ha!“ uzvikuje klinac.

Dankan pilji u njega. Kakav je to odgovor?

„Pazi, ima jedan negde blizu, ali sam obećao sebi da tamo više nikada neću ući.“

„Dobro“, pomirljivo će Dankan. „Ali... Neće ti smetati ako ja odem?“

„Pa hoće. Jer ja ne kršim obećanja.“

„Vidi, iako mi nije baš najjasnije kakva je veza između obećanja i javnog toaleta, bojim se da ne mogu da podržim tvoju etičku dilemu.“

Dečak se smeje. „Sviđa mi se kako vi Englezi govorite. 'Etičku dilemu.' Sjajno.“

Dankan ćuti, pitajući se koliko bi njegovih studenata u Engleskoj bilo u stanju da pravilno upotrebi tu frazu u međusobnom razgovoru.

„Znači, ne možeš da mi pomogneš?“ naposletku pita.

„Pa, možda i mogu. Hoćeš da ti objasnim gde je, ali da ne idem s tobom?“

„Iskreno, nisam ni očekivao da ćeš poći sa mnom.“

„Nisi. Naravno. Evo ovako: najbliža klonja je tamo.“ Eliot pokazuje prstom na drum ispred Džuline kuće.

„Pretpostavljam da jeste“, uzvraća Dankan. „Ali to mi i nije od neke pomoći.“

„Ali zato ja znam gde stoji rezervni ključ od kuće.“

„Zezaš me?“

„Jok. Triput sam ulazio. Jednom da bih se istuširao. I još par puta čisto da vidim hoće li provaliti. Nisam maznuo ništa veliko. Samo, ono, držače za papir i sitnice. Suvenire.“

Dankan proučava dečakovo lice u potrazi za nekim znakom da je ovo samo šala, satirički izraz nadarenog krouologa, ali ga ne nalazi. Izgleda da se Eliot nije našalio otkad je napunio sedamnaest.

„U njihovom odsustvu si ulazio u kuću?“

Eliot sleže ramenima. „Pa da. Posle mi je bilo krivo. Zato sam se i dvoumio da li da ti kažem.“

Dankan utom primećuje kredom nacrtan par stopala i strelicu koja pokazuje na kuću. Takerova stopala, verovatno, i Takerovi